

UZASADNIENIE

wyroku z 8 stycznia 2019 r.

Pozwem z dnia 26 października 2017 r. (data prezentaty) (...) sp. z o. o. S.K.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej K. S. kwoty 1.921,62 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 3 listopada 2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Powód wywodził swoje roszczenie z umowy cesji wierzytelności zawartej z (...) sp. z o. o. Na podstawie powyższej umowy powód nabył wierzytelność przysługującą zbywcy wierzytelności z tytułu zawartej przez pozwaną umowy pożyczki nr (...), która nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia (pozew, k. 1-2).

W dniu 21 maja 2018 r. w sprawie o sygn. akt II Nc 2609/18 Referendarz Sądowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty – k. 29).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana K. S. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów sądowych. Pozwana zakwestionowała roszczenie powoda zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Wskazała, że nie zawierała z firmą (...) sp. z o. o. umowy pożyczki. Zakwestionowała treść przedłożonej umowy, gdyż nie zawiera ona jej podpisu oraz zwróciła uwagę na rozbieżności w numerach umowy pożyczki. Podniosła również zarzut przedawnienia roszczenia oraz brak legitymacji czynnej powoda (odpowiedź na pozew, k. 51-53).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) sp. z o. o. z siedzibą w W. (cedent) zawarł z (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem była wierzytelność przysługująca cedentowi z tytułu pożyczki nr (...) udzielonej K. S. (dowód: oświadczenie stron o cesji wierzytelności z tytułu pożyczki nr (...), k. 15).

W dniu 19 lutego 2014 r. K. S. dokonała przelewu w kwocie 0,01 zł w tytule wskazano „zapoznałem i zgadzam się z warunkami umowy pożyczek okresowych (...).PL” (dowód: wydruk z rachunku bankowego, k. 12).

W dniu 4 sierpnia 2014 r. przekazano na rachunek bankowy K. S. kwotę 1.500 zł tytułem F.pl pożyczka nr (...) (dowód: wydruk z rachunku bankowego, k. 13).

Pożyczkę udzielono 4 sierpnia 2014 r. na kwotę 1.500 zł, termin spłaty pożyczki upływał 3 września 2014 r. (dowód: indywidualnie uzgodnione warunki pożyczki (...).pl nr (...), k. 14).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej powołanych dowodów z dokumentów, stwierdziwszy, że nie budzą one wątpliwości oraz że nie były kwestionowane przez strony.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 3 ust.1 ustawy z dnia 12.05.2011 r. o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Zgodnie z ust. 2 pkt 1 tego przepisu za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki. Natomiast przez kredyt konsumencki zawierany na odległość rozumie się umowę o kredyt konsumencki zawieraną z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość (art. 5 pkt 13 ustawy). Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje

się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Powód wywodził swe żądanie z umowy cesji wierzytelności zawartej z (...) sp. z o. o. z siedzibą w W., obejmującej wierzytelność wynikającą z zawartej na odległość pomiędzy pozwaną K. S. a pierwotnym wierzycielem umowy pożyczki o nr (...). Podstawą prawną tak sformułowanego żądania jest art. 509 § 1 k.c., który stanowi, że wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W myśl zaś § 2 powołanego uregulowania wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W ocenie Sądu powód, wbrew podniesionemu zarzutowi pozwanej wykazał legitymację czynną do wystąpienia z niniejszym powództwem. Jak wynika z oświadczenia stron o cesji wierzytelności z tytułu pożyczki nr (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. zbył na rzecz (...) sp. z o. o. S.K.A. z siedzibą w W. przedmiotową wierzytelność.

W dalszej kolejności należało rozpoznać zgłoszony przez pozwaną zarzutu przedawnienia, jako zasadniczą kwestię przesądzającą o wyniku całego postępowania, zważywszy, że jego uwzględnienie skutkuje oddaleniem powództwa bez względu na zasadność pozostałych podnoszonych zarzutów. Powód w pozwie nie przedstawił żadnych twierdzeń odnośnie okoliczności faktycznych ani tym bardziej wniosków dowodowych, które mogłyby świadczyć o ewentualnym przerwaniu biegu przedawnienia.

Stosownie do art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata.

Pozwaną i (...) sp. z o. o. w W. łączyła umowa pożyczki, a zatem w niniejszej sprawie zastosowanie znajdzie trzyletni ogólny termin przedawnienia odnoszący się do roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Roszczenie będące przedmiotem niniejszej sprawy związane jest z prowadzeniem działalności gospodarczej przez pierwotnego wierzyciela. Jednakże generalnie nie ma znaczenia, która ze stron postępowania jest przedsiębiorcą. Powyższe oznacza, że art. 118 k.c. nie wymaga dla zastosowania trzyletniego terminu przedawnienia, aby stosunek prawny, z którego roszczenie wynika, był dwustronnie gospodarczy. Dlatego też, termin upływu przedawnienia banku przeciwko osobie niebędącej przedsiębiorcą wynosi trzy lata.

Według art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

W myśl art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo (art. 124 § 1 k.c.).

Powód nie wykazał żadnym dowodem, aby został przedłużony pozwaney termin spłaty pożyczki do - jak twierdził - 2 listopada 2014 r. Z indywidualnie uzgodnionych warunków pożyczki wynika, że jej spłata miała nastąpić do 3 września 2014 r., a zatem od 4 września 2014 r. pożyczka stała się wymagalna. Z powyższego wynika, że 3 letni okres przedawnienia roszczenia powoda należy liczyć od tej daty, a zatem roszczenie o zapłatę z tytułu pożyczki wygasło 4 września 2017 r. podczas gdy pozew w niniejszej sprawie wniesiono 26 października 2017 r., co oznacza, że już po upływie terminu przedawnienia roszczenia.

W rezultacie pozwana może uchylić się skutecznie od zaspokojenia roszczeń z umowy pożyczki, dochodzonych przez powoda w niniejszym postępowaniu, stosownie do art. 117 § 2 k.c.

Odsetki za opóźnienie przedawniają się w takim samym terminie, jak należność główna. Jeżeli zatem należność główna uległa przedawnieniu, to również w tym samym terminie przedawnieniu uległy odsetki (tak też Sąd Apelacyjny w Katowicach w orz. z dnia 17.02.2003 r., I ACa 846/02, LEX nr 83739).

Z uwagi na powyższe powództwo podlegało oddaleniu w całości.

SSR Ma łorzata R.

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć powodowi z pouczeniem o apelacji.